

SLAAP LEKKER, DROOM ZACHT



# 1-MINUUT VERHAALTJES



voor het slapengaan



DELTA S



verhaal

1

# Verjaardags- vuurwerk

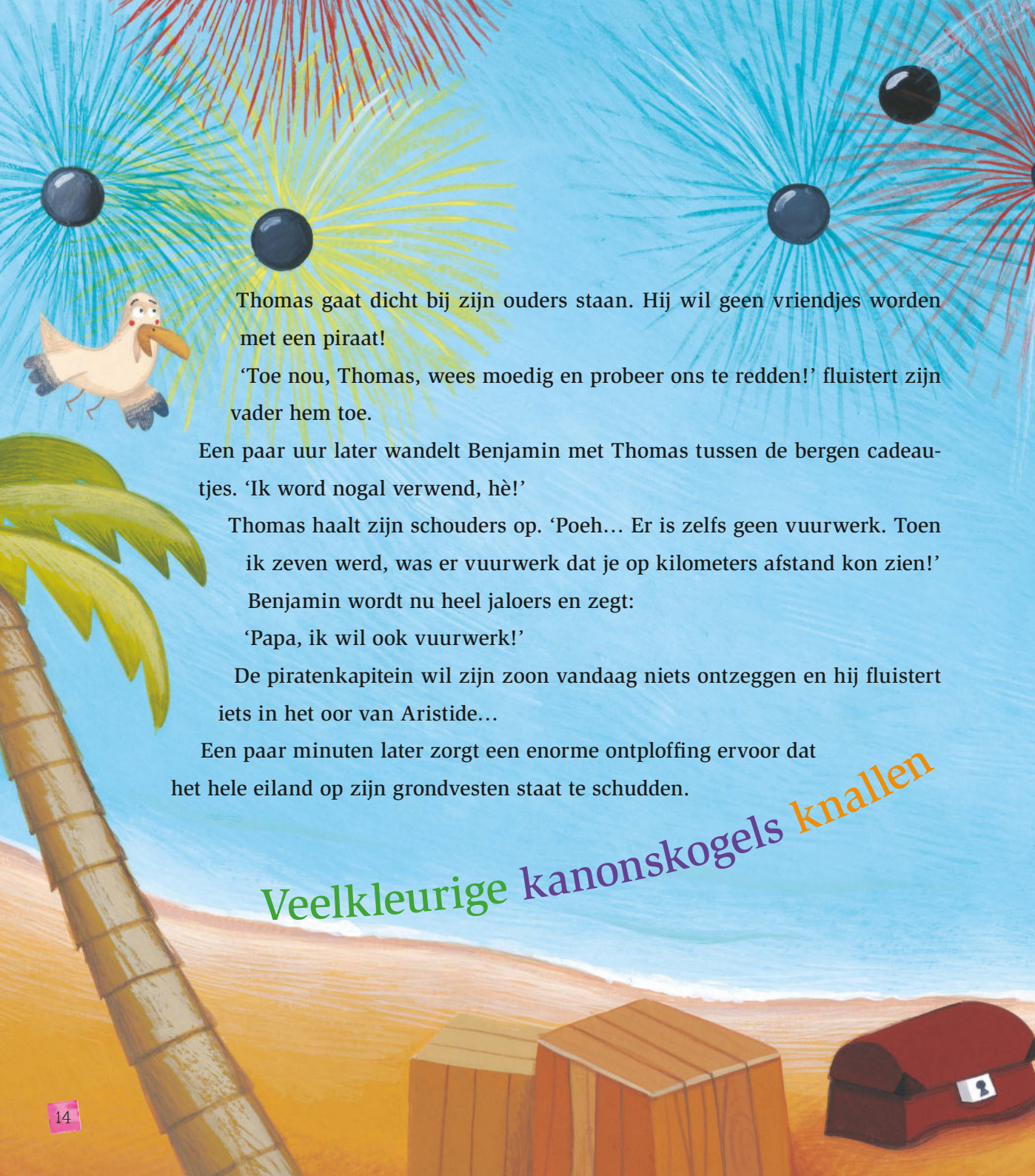
**A**lle hens aan dek op pirateneiland! Vandaag wordt de zevende verjaardag van Benjamin, de zoon van de piratenkapitein, gevierd. Vorige week heeft zijn vader schepen naar alle windhoeken gestuurd. Volgeladen met hun buit komen ze nu terug: dozen vol gestolen speelgoed, zakken vol snoepjes... Aristide de Anstaanjagende, de peetvader van Benjamin, heeft zelfs een zeilschip gekaapt voor zijn peetzoon. Zo kan de jongen oefenen om zijn eerste schip te besturen!

Maar het zeilschip is niet leeg. De piratenkapitein ziet drie mensen aan boord: een vader, een moeder en hun zoontje. Hij vraagt aan het kind: 'Hoe heet je? Hoe oud ben je?'

'Thomas, en ik ben zeven jaar', antwoordt het jongetje.

'Nou, alle schedels nog aan toe, dat komt goed uit! Jij kunt het vriendje worden van Benjamin!'





Thomas gaat dicht bij zijn ouders staan. Hij wil geen vriendjes worden met een piraat!

‘Toe nou, Thomas, wees moedig en probeer ons te redden!’ fluistert zijn vader hem toe.

Een paar uur later wandelt Benjamin met Thomas tussen de bergen cadeautjes. ‘Ik word nogal verwend, hè!’

Thomas haalt zijn schouders op. ‘Poeh... Er is zelfs geen vuurwerk. Toen ik zeven werd, was er vuurwerk dat je op kilometers afstand kon zien!’

Benjamin wordt nu heel jaloers en zegt:

‘Papa, ik wil ook vuurwerk!’

De piratenkapitein wil zijn zoon vandaag niets ontzeggen en hij fluistert iets in het oor van Aristide...

Een paar minuten later zorgt een enorme ontploffing ervoor dat het hele eiland op zijn grondvesten staat te schudden.

**Veelkleurige kanonskogels knallen**

hoog in de lucht.

Aristide heeft het munitiedepot in brand gestoken!

Benjamin is in de wolken! En Thomas? Die lacht, want zijn plannetje is gelukt... Vanaf het vasteland kunnen de soldaten van de koning de ontploffing immers ook zien en ze zeggen: 'Die gekke piraten hebben al hun munitie laten ontploffen! Tijd om aan te vallen!'

Ze gaan meteen aan boord van hun slagschepen en zetten koers naar het eiland.

De piraten zien de soldaten aankomen en ze gaan snel naar de kanonnen... maar ze hebben geen enkele kogel meer! En met hun zwaarden kunnen ze niet op tegen de geweren van de soldaten!

Na een kort gevecht zijn alle piraten gevangengenomen. Benjamin trekt aan zijn vaders mouw: 'Papa, moeten we nu meteen al naar de gevangenis?'

Ik wil eerst nog de kaarsjes op mijn taart uitblazen!' Zijn vader kijkt hem zo boos aan dat hij niet meer aandringt...



# Het spookhuis van Satasulfide

‘S<sup>\*</sup>chrikslot’ was de naam van het huis waarin de heks Satasulfide rondspookte. Alleen de moedigste mensen durfden er in de buurt te komen. Het huis had geen deur, alleen een groot, zwart gat waarlangs de mensen die naar binnen gingen, nooit meer buiten kwamen. Soms waren er wandelaars die dichterbij kwamen, gefascineerd door de vreemde geluiden die ze hoorden: **onrustwekkend gelach, het geluid van glas dat breekt en... geschreeuw van kinderen!**

Sem en Saar keken met grote ogen naar het spookhuis.

‘Kom Saar,’ zei Sem moedig tegen zijn kleine zus, ‘we gaan eens kijken hoe die heks eruitziet!’


Toen ze het donkere gat inliepen, werd Sem heel bang.

Saar hield de hand van haar grote broer stevig vast.

‘Sem, ik ben bang!’ zei ze met trillende stem.

‘Er overkomt je niets, blijf gewoon bij mij...’

**AAAAAAAAAAAH!’**



Sem had een hand in zijn nek gevoeld.  
Iemand had geprobeerd om hem te wurgen!  
Plotseling klonk er een vreselijk gelach:

**‘Ha, ha, ha! Jullie komen  
hier niet levend weg, kindertjes!’**

Een felle bliksemschicht schoot door de kamer en even was er licht genoeg om op de muur een grote, rode vlek te zien: bloed! Doodsbang begonnen de kinderen te schreeuwen en ze liepen recht vooruit, zo snel als ze konden door het donker. Saar draaide zich om om te kijken of ze door iemand werden gevolgd en stond oog in oog met Satusulfide! In het donker leek ze geen lichaam te hebben. Alleen haar gezicht werd verlicht. Het was een gezicht van vuur met twee zwarte gaten in plaats van ogen.

Sem werd opgeschrikt door het geschreeuw van Saar. ‘Draai je niet om!’ riep hij uit. ‘Daar zie ik licht, dat moet de uitgang zijn!’


Eindelijk konden ze via het zwarte gat naar buiten lopen. Ze renden naar hun ouders, die aan de andere kant van het spookhuis stonden te wachten. ‘Nou, was het leuk daarbinnen?’

**‘Ja, ik vind het geweldig om  
bang te zijn!’** antwoordde Sem.

‘Ja, maar dan alleen op de kermis!’  
voegde Saar eraan toe.

# Het piratenspook

verhaal  
3

A watercolor illustration of a child's room. A pirate with a white beard, an eye patch, and a white bandana is standing in the center, looking into an open wooden chest filled with white dishes. The room contains a wooden cabinet with a teddy bear and a white rabbit on top, a small table with a candle, a doorway on the left with a child peeking out, and a cardboard box on the floor with a green sock and a red polka-dot ball nearby. The floor is made of wooden planks.

★ **M**ijn ouders hebben een verlaten huis gekocht dat boordevol staat met verroeste dingen en stoffige spullen die ze absoluut willen houden. Sindsdien zijn we voortdurend aan het schoonmaken, opruimen en repareren... Het is zo vermoeiend dat ik gisteravond onmiddellijk in slaap gevallen ben. Ik werd midden in de nacht wakker van een tikkend geluid. Ik dacht dat mijn vader de zolder aan het opknappen was. Ik was het geklop van een hamer midden in de nacht zo vreselijk zat...

Ik sprong uit bed, ging de trap op en opende de deur van de zolder.

Daar stond hij, met een ruige baard en een lapje over zijn oog, in een oude koffer te zoeken met zijn zwaard tikkend op de vloer...

## EEN PIRAAT!



Verrast liet ik de deur achter me dichtvallen. De piraat draaide zich schreeuwend om:

**‘GOEIE GRUTTEN, wat doe jij hier, matroos?’**

‘Ik woon hier en ik ben geen matroos. Wat doet u hier?’ vroeg ik half beleefd en half boos.

‘Ik ben kapitein Pluim. Kapitein van beroep, piraat voor eeuwig en sinds een tijd ook spook. Ik ben nu al tweehonderd jaar op zoek naar mijn magisch kompas zodat ik mijn schip weer kan vinden en naar de hemel kan varen. Ik weet zeker dat het hier ergens ligt!’

Toen begon hij weer te zoeken.

‘Als ik het kan vinden, wat krijg ik dan in ruil ervoor?’ vroeg ik, want ik wist dat mijn vader een oud, vreemd kompas had gevonden met een doodskop erop.

‘Dan krijg je mijn dagboek!’ beloofde de piraat.

Ik stak mijn hand uit om die ruil te bezegelen en hij spuwde op de grond en zei: ‘Op mijn schurkenwoord!’

Ik ging het kompas zoeken en hij volgde me door de muren heen.

Hij had het nog maar net aangeraakt toen hij brullend in rook opging:

**‘ALLEN AAN BOORD!’**

Vanochtend dacht ik dat ik alles gedroomd had, maar toen zag ik een oud boek op mijn hoofdkussen liggen: het dagboek van kapitein Pluim. Ik moest lachen, want ik had dus echt niet gedroomd. Erger nog, ik werd net als mijn ouders dol op oude, stoffige spullen...

